HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

12 februarie 2014*

„Dumping — Importul unor elemente de fixare din oțel inoxidabil provenite din China și din Taiwan — Cerere de rambursare a taxelor percepute — Articolul 11 alineatul (8) al doilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 — Securitate juridică”

În cauza T-81/12,

Beco Metallteile-Handels GmbH, cu sediul în Spaichingen (Germania), reprezentată de T. Pfeiffer, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de H. van Vliet și de T. Maxian Rusche, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei C(2011) 9112 final a Comisiei din 13 decembrie 2011 privind o cerere de rambursare a unor taxe antidumping achitate pentru importul de elemente de fixare din oțel inoxidabil provenite din Republica Populară Chineză și din Taiwan,

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din domnii N. J. Forwood, președinte, F. Dehousse și J. Schwarcz (raportor), judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 5 iunie 2013,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Reclamanta, Beco Metallteile-Handels GmbH, a importat în Germania, între 8 septembrie 2000 și 5 mai 2003, elemente de fixare din oțel inoxidabil considerate de Hauptzollamt Karlsruhe [biroul principal al vămilor din Karlsruhe (Germania), denumit în continuare „Hauptzollamt”] ca provenind din China și din Taiwan.

* Limba de procedură: germana.

2 În temeiul Regulamentului (CE) nr. 393/98 al Consiliului din 16 februarie 1998 de instituire a unei taxe antidumping definitive pentru importul de elemente de fixare din oțel inoxidabil provenite din Republica Populară Chineză, din India, din Republica Coreea, din Malaysia, din Taiwan și din Thailanda (JO L 50, p. 1), Hauptzollamt a emis, la 17 august 2005, o decizie de impunere prin care reclamanta a fost informată că era obligată la plata sumei de 815 754,32 euro cu titlu de taxe antidumping aplicate importurilor menționate mai sus (denumită în continuare „decizia de impunere din 2005”).

3 La 22 august 2005, reclamanta a introdus la Hauptzollamt o acțiune împotriva deciziei de impunere din 2005 și a solicitat suspendarea executării respectivei decizii.

4 Prin decizia din 2 septembrie 2005, Hauptzollamt a hotărât să suspende executarea deciziei de impunere din 2005 în așteptarea deciziei pe fond.

5 Prin decizia rectificativă din 14 aprilie 2010 (denumită în continuare „prima decizie de impunere rectificativă din 2010”), Hauptzollamt a redus taxele antidumping datorate de reclamantă la suma de 633 475,99 euro și i-a impus plata acesteia până cel târziu la 30 aprilie 2010. Respectiva decizie de impunere rectificativă făcea, la momentul introducerii prezentei acțiuni, obiectul unei acțiuni la Finanzgericht Baden-Württemberg (Tribunalul Fiscal Baden-Württemberg, Germania).

6 La 19 aprilie 2010, reclamanta a introdus, în temeiul articolului 11 alineatul (8) din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO L 343, p. 51, rectificare JO 2010, L 7, p. 22, denumit în continuare „regulamentul de bază”), o cerere de rambursare a taxelor antidumping stabilite prin decizia de impunere din 2005, respectiv a unui cuantum de 815 754,32 euro. Ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal, reclamanta a precizat, fără ca acest lucru să fie contestat de Comisia Europeană, motivele pentru care cererea de rambursare menționată privea suma indicată în decizia de impunere din 2005, iar nu pe cea indicată în prima decizie rectificativă din 2010. Astfel, întrucât această din urmă decizie a fost primită de avocatul reclamantei abia la 19 aprilie 2010, nu a fost luată în considerare în respectiva cerere de rambursare, expediată în aceeași zi, deoarece avocatul reclamantei nu a putut lua cunoștință de respectiva decizie înainte de expedierea menționată.

7 Reclamanta a susținut în cererea sa de rambursare că marja de dumping care stătea la baza deciziei de impunere din 2005 fusese eliminată, chiar redusă la o valoare inferioară nivelului taxei antidumping aplicate. Întrucât a apreciat că o astfel de cerere de rambursare presupunea că taxele antidumping în discuție fuseseră deja achitate, reclamanta a solicitat de asemenea, în temeiul notei de subsol nr. 6 din Avizul Comisiei privind rambursarea taxelor antidumping (JO 2002, C 127, p. 10, denumit în continuare „avizul interpretativ”), suspendarea investigației până la stabilirea definitivă a respectivelor taxe.

8 La 28 aprilie 2010, Hauptzollamt a emis o a doua decizie de impunere rectificativă (denumită în continuare „a doua decizie de impunere rectificativă din 2010”), prin care solicita reclamantei, *a posteriori*, un cuantum de 101 356,15 euro cu titlu de taxă pe cifra de afaceri la import, pentru motivul că acesteia îi fusese aplicată o scutire incorectă.

9 La 30 aprilie și, respectiv, la 14 mai 2010, reclamanta a achitat suma de 633 475,99 euro în executarea primei decizii de impunere rectificative din 2010, precum și suma de 101 356,15 euro în executarea celei de a doua decizii de impunere rectificative din 2010.

10 Prin scrisoarea din 15 noiembrie 2010, Comisia a informat-o pe reclamantă că cererea de rambursare în cauză urma să fie considerată inadmisibilă în temeiul articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază și al avizului interpretativ.

11 Prin scrisoarea din 15 decembrie 2010, reclamanta a răspuns că, în temeiul punctului 2.1 din avizul interpretativ, termenul pentru formularea unei cereri de rambursare a unor taxe antidumping nu curge atât timp cât taxele nu au fost achitate. În opinia sa, în temeiul notei de subsol 6, inserată la punctul 2.1 din avizul interpretativ, aceasta putea să depună cererea de rambursare înainte să fi achitat taxele antidumping, dar nu era obligată să facă acest lucru. Întrucât achitase taxele antidumping în discuție abia la 30 aprilie 2010, cererea de rambursare în cauză ar fi trebuit să fie considerată introdusă în termenul legal de șase luni și, prin urmare, admisibilă.

12 Prin scrisoarea din 2 august 2011, Comisia a informat reclamanta cu privire la faptele și la aspectele esențiale pe baza cărora trebuia respinsă cererea de rambursare în cauză.

13 În răspunsul din 15 septembrie 2011, reclamanta și-a menținut interpretarea dată avizului interpretativ, astfel cum este rezumată la punctul 11 de mai sus. Aceasta a arătat de asemenea că, prin respingerea cererii de rambursare în cauză, Comisia nu ar acționa cu bună-credință și ar încălca principiul securității juridice, precum și așteptările legitime care decurg din modul de redactare a avizului interpretativ.

14 Prin Decizia C(2011) 9112 final din 13 decembrie 2011 privind o cerere de rambursare a unor taxe antidumping achitate pentru importul de elemente de fixare din oțel inoxidabil provenite din Republica Populară Chineză și din Taiwan (denumită în continuare „decizia atacată”), Comisia a respins cererea de rambursare în cauză.

15 În considerentul (5) al deciziei atacate, Comisia a precizat că termenul de șase luni pentru depunerea cererii de rambursare în cauză începuse să curgă de la momentul la care cuantumul taxelor antidumping a fost stabilit în mod corespunzător, și anume de la 17 august 2005. În opinia sa, termenul menționat expirase, așadar, la 17 februarie 2006. Întrucât respectiva cerere de rambursare a fost depusă de reclamantă abia la 19 aprilie 2010, aceasta nu ar fi putut să fie tratată pe fond din cauza inadmisibilității sale vădite.

16 Pentru a respinge argumentația prezentată de reclamantă cu ocazia procedurii administrative, Comisia a indicat mai întâi, în considerentele (8), (9) și (15) ale deciziei atacate, că articolul 11 alineatul (8) al doilea paragraf din regulamentul de bază era cel care privea în mod specific termenele în care trebuia depusă o cerere de rambursare. Potrivit acesteia, dispoziția menționată prevedea că termenul pentru depunerea cererii de rambursare începea să curgă de la momentul la care cuantumul datorat al taxelor antidumping a fost stabilit în mod corespunzător, și anume de la 17 august 2005, iar nu de la momentul achitării acestora. Împrejurarea că Hauptzollamt a suspendat executarea deciziei de impunere din 2005 nu ar schimba cu nimic această concluzie.

17 În continuare, în considerentele (10), (11) și (15) ale deciziei atacate, Comisia a indicat că textul punctului 2.1 litera (b) din avizul interpretativ trebuia citit în integralitatea sa, ceea ce însemna că trebuia să se țină seama atât de textul dispoziției menționate, cât și de nota de subsol 6, inserată la acesta. În nota de subsol, Comisia a precizat că, în cazul în care un importator ar contesta aplicarea unei taxe antidumping în privința tranzacției sale, acesta ar trebui oricum să depună, dacă dorește, o cerere de rambursare a taxelor antidumping în termenul de șase luni, precum și o cerere în vederea suspendării investigației Comisiei până când se va clarifica exigibilitatea taxelor. Expresiile „ar trebui” și „dacă dorește”, utilizate la respectiva notă de subsol, s-ar referi la faptul că un importator poate decide să depună sau să nu depună o astfel de cerere în termenul de șase luni prevăzut la articolul 11 alineatul (8) din regulamentul de bază, însă nu ar însemna că importatorul ar putea să solicite în mod valabil rambursarea și după expirarea acestui termen. La punctul 15 din decizia atacată, Comisia a arătat că punctul 3.1.3 din avizul interpretativ confirma această poziție prin aceea că preciza că termenul de șase luni trebuia respectat chiar și atunci când aplicarea regulamentului prin care au fost instituite taxele în discuție era contestată în fața instanțelor judecătorești și administrative naționale.

18 În consecință, Comisia a concluzionat în considerentul (17) al deciziei atacate că avizul interpretativ nu era în contradicție cu articolul 11 alineatul (8) din regulamentul de bază și că nu poate determina așteptări legitime în cazurile în care taxele respective nu au fost plătite.

19 În considerentul (16) al deciziei atacate, Comisia a arătat de asemenea că comportamentul reclamantei părea contradictoriu în raport cu argumentul invocat, potrivit căruia o cerere de rambursare a taxelor antidumping este admisibilă numai dacă respectivele taxe au fost deja achitate. Astfel, reclamanta ar fi depus cererea de rambursare la 19 aprilie 2010, deși taxele antidumping în discuție ar fi fost achitate abia la 30 aprilie 2010.

20 În sfârșit, în ceea ce privește diferitele hotărâri citate de reclamantă pentru a susține că, prin respingerea cererii sale de rambursare, Comisia nu ar acționa cu bună-credință și ar încălca principiul securității juridice, precum și așteptările legitime care decurg din textul avizului interpretativ, aceasta a apreciat, la punctele 19-21 din decizia atacată, că hotărârile respective nu erau de natură să susțină cererea reclamantei.

Procedura și concluziile părților

21 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 15 februarie 2012, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

22 În cadrul măsurilor de organizare a procedurii, Tribunalul (Camera a doua) a invitat părțile să prezinte anumite documente și să răspundă la anumite întrebări. Părțile au răspuns la această cerere în termenul acordat.

23 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a doua) a decis deschiderea procedurii orale.

24 Părțile nu au exprimat nicio observație cu privire la raportul de ședință.

25 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 5 iunie 2013.

26 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

27 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

28 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă, în esență, două motive. Primul motiv se întemeiază pe încălcarea articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază și a avizului interpretativ. Al doilea motiv se întemeiază pe încălcarea principiilor protecției încrederii legitime, bunei-credințe și securității juridice.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază și a avizului interpretativ

29 Primul motiv cuprinde două critici. Prima critică se întemeiază pe încălcarea articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază, iar a doua critică se întemeiază pe o încălcare a avizului interpretativ.

Cu privire la prima critică, întemeiată pe încălcarea articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază

30 Reclamanta apreciază, făcând trimitere la articolul 11 alineatul (8) primul paragraf din regulamentul de bază, potrivit căruia „importatorul poate solicita rambursarea taxelor percepute atunci când se demonstrează că marja de dumping cu privire la care au fost achitate taxele a fost eliminată sau redusă la un nivel inferior nivelului taxei în vigoare”, că o astfel de cerere de rambursare este admisibilă numai în urma achitării taxelor antidumping în discuție.

31 Comisia apreciază în schimb că articolul 11 alineatul (8) primul paragraf din regulamentul de bază nu prevede decât condițiile materiale în care taxele antidumping achitate de un importator interesat pot fi rambursate și că al doilea paragraf al acestui alineat este cel care prevede norme speciale în materie de procedură.

32 Potrivit Comisiei, cuantumul taxei antidumping este, pe de altă parte, stabilit în mod corespunzător la comunicarea datoriei vamale conform articolului 221 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „Codul vamal comunitar”), întrucât debitorul ar lua cunoștință de aceasta de la acel moment. Nu ar exista niciun motiv sistemic care ar face necesară așteptarea deciziei într-o acțiune în anulare la nivel național pentru a depune o cerere de rambursare în temeiul articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază, din moment ce nu autoritățile naționale, ci numai Comisia poate să constate în cazul concret al importatorului în discuție eliminarea marjei de dumping pe baza căreia au fost calculate taxele antidumping.

33 În această privință, deși articolul 11 alineatul (8) primul paragraf din regulamentul de bază prevede că, „[f]ără a aduce atingere alineatului (2), un importator poate cere rambursarea taxelor percepute atunci când se demonstrează că marja de dumping pe baza căreia au fost achitate taxele a fost eliminată sau redusă la un nivel inferior nivelului taxei în vigoare”, expresiile „taxe percepute” și „au fost achitate taxele”, care figurează în dispoziția menționată, nu precizează decât că obiectul rambursării poate consta numai în sumele care au fost deja achitate. Această dispoziție definește astfel numai principiul și condițiile materiale pentru rambursare.

34 În ceea ce privește procedura care trebuie urmată, articolul 11 alineatul (8) al doilea paragraf din regulamentul de bază constituie dispoziția relevantă. Modul de redactare a acestei dispoziții se referă la taxele antidumping „care urmează a fi percepute”. Acesta nu menționează, așadar, condiția legată de achitarea respectivelor taxe pentru ca o cerere de rambursare să fie admisibilă.

35 În consecință, punctul de plecare al termenului de șase luni prevăzut la articolul 11 alineatul (8) al doilea paragraf din regulamentul de bază nu este nicidecum supus condiției privind achitarea prealabilă a taxelor antidumping.

36 Cu toate acestea, ca urmare a unei întrebări adresate de Tribunal, reclamanta arată că articolul 11 alineatul (8) al treilea paragraf din regulamentul de bază are o incidență indirectă asupra stabilirii punctului de plecare al termenului prevăzut la al doilea paragraf al aceluiași alineat.

37 Articolul 11 alineatul (8) al treilea paragraf din regulamentul de bază prevede că o „cerere de rambursare nu este considerată ca fiind susținută în mod corespunzător de elemente de probă decât în cazul în care conține informații precise cu privire la suma corespunzătoare rambursării taxelor antidumping solicitată și este însoțită de toate documentele vamale referitoare la calcularea și la plata acestei sume”, că „[e]a trebuie, de asemenea, să conțină probe, pentru o perioadă reprezentativă, ale valorilor normale și ale prețurilor de export către Uniune pentru exportatorul sau producătorul căruia i se aplică taxa”, că, „[a]tunci când importatorul nu este asociat cu exportatorul sau cu producătorul în cauză și când această informație nu este disponibilă imediat sau când exportatorul sau producătorul refuză să o comunice importatorului, cererea trebuie să conțină o declarație a exportatorului sau a producătorului cu privire la faptul că marja de dumping a fost redusă sau eliminată, în conformitate cu prezentul articol și că vor fi furnizate Comisiei elementele de probă pertinente” și că, „[î]n cazul în care aceste elemente de probă nu sunt furnizate de către exportator sau de către producător într-o perioadă rezonabilă, cererea este respinsă”.

38 Reclamanta susține că, întrucât articolul 11 alineatul (8) al treilea paragraf din regulamentul de bază prevede în prima teză că, pentru a fi „susținută în mod corespunzător”, cererea de rambursare trebuie să fie însoțită de toate documentele vamale referitoare la calcularea și la plata sumelor corespunzătoare taxelor antidumping în discuție, respectiva plată este, așadar, o condiție pentru admisibilitatea cererii de rambursare.

39 În această privință, astfel cum a susținut Comisia, articolul 11 alineatul (8) al treilea paragraf din regulamentul de bază prezintă incidență numai pentru stabilirea punctului de plecare al termenului prevăzut la articolul 11 alineatul (8) al patrulea paragraf a doua teză din același regulament. Astfel, această teză prevede că „[d]ecizia cu privire la rambursarea taxelor [antidumping] trebuie în mod normal să intervină în termen de [12] luni și, în orice caz, nu mai târziu de [18] luni de la data la care a fost înaintată o cerere de rambursare, susținută în mod corespunzător de elemente de probă, de un importator al produsului supus taxei antidumping”.

40 În plus, nimic din textul articolului 11 alineatul (8) al doilea paragraf din regulamentul de bază nu permite să se considere că cererile de rambursare trebuie să fie susținute în mod corespunzător în sensul celui de al treilea paragraf al aceluiași alineat de la depunerea lor. Acestea pot fi completate pe parcursul procedurii. În caz contrar, legiuitorul ar fi indicat la articolul 11 alineatul (8) al patrulea paragraf a doua teză că respectivul termen de 12, chiar de 18 luni curgea de la depunerea cererii de rambursare, iar nu de la momentul la care aceasta era „susținută în mod corespunzător”.

41 În consecință, argumentul întemeiat pe articolul 11 alineatul (8) al treilea paragraf din regulamentul de bază nu poate invalida concluziile de la punctele 34 și 35 de mai sus.

42 În replică, reclamanta susține de asemenea că, pentru a putea considera taxele antidumping drept stabilite în mod corespunzător, cuantumul acestora trebuie să fi fost calculat corect. Or, întrucât prima decizie de impunere rectificativă din 2010 a diminuat în mod substanțial cuantumul taxelor antidumping care trebuiau achitate, nu se poate considera că valoarea taxelor antidumping definitive care trebuiau percepute fusese stabilită „în mod corespunzător” prin decizia de impunere din 2005. Cererea sa de rambursare nu poate fi, așadar, considerată tardivă.

43 În speță, este suficient să se constate, astfel cum a arătat în mod întemeiat Comisia, că argumentația în discuție se bazează pe adoptarea de către autoritățile naționale a primei decizii de impunere rectificativă din 2010, a cărei existență era ignorată de Comisie la momentul adoptării deciziei atacate.

44 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, legalitatea unui act atacat trebuie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept existente la data adoptării actului (Hotărârea Curții din 7 februarie 1979, Franța/Comisia, 15/76 și 16/76, Rec., p. 321, punctul 7, și Hotărârea Curții din 5 iulie 1984, Société d’initiatives et de coopération agricoles și Société interprofessionnelle des producteurs et expéditeurs de fruits, légumes, bulbes et fleurs d’Ille-et-Vilaine/Comisia, 114/83, Rec., p. 2589,

punctul 22, Hotărârea Tribunalului din 22 octombrie 1996, SNCF și British Railways/Comisia, T-79/95 și T-80/95, Rec., p. II-1491, punctul 48, și Hotărârea Tribunalului din 22 ianuarie 2013, Grecia/Comisia, T-46/09, punctul 149). Mai precis, aprecierile formulate de Comisie nu trebuie analizate decât în funcție de elementele de care dispunea în momentul în care le-a efectuat (Hotărârea Tribunalului din 11 mai 2005, Saxonia Edelmetalle și ZEMAG/Comisia, T-111/01 și T-133/01, Rec., p. II-1579, punctul 67).

45 Cu toate acestea, reclamanta arată în esență că neprezentarea sau nemenționarea primei decizii de impunere rectificative cu ocazia procedurii administrative este pe deplin imputabilă lipsei de diligență a Comisiei. Reclamanta susține că, contrar celor prevăzute la punctul 3.2.1 litera (b) din avizul interpretativ, Comisia nu i-ar fi solicitat alte informații, în special în ceea ce privește baza de calcul și cuantumul exact al taxelor antidumping percepute.

46 Deși este adevărat că punctul 3.2.1 din avizul interpretativ prevede că Comisia îi aduce la cunoștință solicitantului informațiile pe care este obligat să le comunice, stabilind un termen rezonabil pentru transmiterea elementelor de probă solicitate, și că aceste informații cuprind documentele vamale care precizează tranzacțiile de import pentru care se solicită rambursarea și care menționează, în special, elementele care au servit la stabilirea taxelor care urmează a fi percepute, precum și cuantumul exact al taxelor antidumping percepute, Comisia susține în mod întemeiat că nu are obligația de a examina din oficiu și pe bază de supoziții care sunt elementele care ar fi putut să îi fie prezentate. Astfel, această dispoziție nu poate fi înțeleasă decât în sensul că impune Comisiei să îi comunice solicitantului tipurile sau categoriile de informații sau de documente pe care trebuie să i le furnizeze pentru a putea examina o cerere de rambursare.

47 În consecință, susținerea reclamantei potrivit căreia cuantumul taxelor antidumping definitive care urmează a fi percepute nu a fost stabilit „în mod corespunzător” prin decizia de impunere din 2005 nu poate fi primită.

48 Critica întemeiată pe o încălcare a articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază trebuie, așadar, respinsă.

Cu privire la a doua critică, întemeiată pe încălcarea avizului interpretativ

49 Reclamanta susține că decizia atacată încalcă punctul 1, punctul 2.1 litera (b), precum și nota de subsol 6, inserată la acesta, și punctul 2.2 litera (a) din avizul interpretativ.

50 În această privință, este suficient să se arate că dintr-o jurisprudență constantă rezultă că un act interpretativ, precum avizul interpretativ, care, în conformitate cu preambulul său, definește linii directoare pentru aplicarea articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază, nu poate avea ca efect modificarea normelor imperative dintr-un regulament (Hotărârea Curții din 28 ianuarie 1992, Soba, C-266/90, Rec., p. I-287, punctul 19, și Hotărârea Tribunalului din 22 aprilie 1993, Peugeot/Comisia, T-9/92, Rec., p. II-493, punctul 44).

51 Astfel, după cum rezultă dintr-o jurisprudență consacrată, orientările și comunicările pe care Comisia le adoptă sunt obligatorii pentru aceasta, dar numai în măsura în care acestea nu se îndepărtează de la normele tratatului care le sunt ierarhic superioare (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 2 decembrie 2010, Holland Malt/Comisia, C-464/09 P, Rep., p. I-12443, punctul 47 și jurisprudența citată).

52 Astfel, în cazul unei suprapuneri și al unei incompatibilități cu o astfel de normă, actul interpretativ este cel care trebuie să nu fie aplicat (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 14 aprilie 2005, Belgia/Comisia, C-110/03, Rec., p. I-2801, punctul 33).

53 Rezultă că o eventuală nerespectare prin decizia atacată a anumitor dispoziții din avizul interpretativ nu poate avea nicio consecință asupra caracterului corect al aplicării de către Comisie a articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază, care este temeiul juridic al deciziei atacate. În măsura în care, prin argumentele sale, reclamanta invocă de fapt încălcarea principiului securității juridice, acestea se confundă cu argumentele dezvoltate în cadrul celui de al doilea motiv și vor fi, în consecință, analizate la punctul 55 și următoarele de mai jos.

54 Rezultă că se impune respingerea celei de a doua critici și, implicit, a primului motiv în întregime.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor protecției încrederii legitime, bunei-credințe și securității juridice

55 Tribunalul apreciază că trebuie evaluată mai întâi critica întemeiată pe încălcarea principiului securității juridice.

56 Reclamanta arată că principiul securității juridice impune ca o reglementare să fie clară și precisă pentru ca persoanele în cauză să își poată cunoaște fără ambiguitate drepturile și obligațiile. Or, în esență, atunci când punctul 1, punctul 2.1 litera (b) și punctul 2.2 litera (a) din avizul interpretativ se referă la „taxele antidumping percepute”, la „tranzacțiile pentru care taxele antidumping au fost pe deplin achitate” și la „[o]rice importator care poate dovedi că a achitat [...] taxele antidumping pentru un anumit import”, principiul menționat ar interzice respingerea cererii de rambursare a reclamantei pentru motivul că ar fi trebuit să își prezinte cererea înainte chiar de achitarea taxelor antidumping.

57 De asemenea, modelul de cerere de rambursare, anexat la avizul interpretativ, ar prevedea, printre „datele minime obligatorii” care trebuie furnizate, o declarație că taxele antidumping a căror rambursare este solicitată au fost achitate în totalitate.

58 Pe de altă parte, nota de subsol 6 din avizul interpretativ, inserată la punctul 2.1 litera (b) din avizul menționat, precizează că, „[î]n cazul în care un importator contestă aplicarea taxei antidumping în privința tranzacției sau a tranzacțiilor sale (indiferent dacă această acțiune suspendă sau nu suspendă plata taxelor) sau în cazul în care autoritățile naționale au acceptat subscrierea unei garanții pentru a acoperi o eventuală exigibilitate a unor taxe antidumping, importatorul ar trebui oricum să depună (dacă dorește) o cerere de rambursare a taxelor antidumping în termenul de șase luni, precum și o cerere în vederea suspendării investigației Comisiei până la clarificarea exigibilității taxelor”. Expresiile „ar trebui” și „dacă dorește” care figurează în cuprinsul acestei note de subsol ar indica faptul că, în cazul contestării cuantumului taxelor antidumping care trebuie achitate, termenul de șase luni nu curge.

59 Din nota de subsol 6 din avizul interpretativ ar rezulta că, deși taxele antidumping în discuție nu sunt achitate, importatorul interesat poate, fără a fi obligat, să depună o cerere de rambursare. Contrar celor susținute de Comisie, respectiva notă de subsol nu s-ar aplica numai cazurilor în care se constituie o garanție.

60 Or, reclamanta afirmă că, prin depunerea, la 19 aprilie 2010, a cererii sale de rambursare a taxelor antidumping, stabilite prin decizia de impunere din 2005, și prin faptul că a însoțit-o de o cerere de suspendare a investigației, aceasta a respectat dispozițiile aplicabile întrucât acele taxe nu fuseseră încă achitate.

61 Din acest motiv, reclamanta arată că termenul prevăzut la articolul 11 alineatul (8) al doilea paragraf din regulamentul de bază nu poate expira înainte ca ea să fi putut să depună în mod legal o cerere de rambursare.

62 În ceea ce privește Comisia, aceasta apreciază că avizul interpretativ a prevăzut în mod clar că termenul pentru depunerea cererii de rambursare este de șase luni de la momentul la care cuantumul taxei antidumping care trebuia achitată a fost stabilit în mod corespunzător.

63 Textul punctului 2.1 litera (b) din avizul interpretativ ar trebui citit în integralitatea sa, și anume împreună cu nota de subsol 6 din avizul menționat, inserată la acest punct. De aici ar decurge că, în cazul în care un importator contestă aplicarea unei taxe antidumping în privința tranzacției sale, ar trebui să depună oricum o cerere de rambursare a taxelor antidumping în termenul de șase luni, precum și o cerere în vederea suspendării investigației Comisiei până la clarificarea exigibilității taxelor.

64 Astfel, punctul 2.1 litera (b) din avizul interpretativ ar privi în esență situația în care cuantumul taxei antidumping nu a fost stabilit încă în mod corespunzător și în care importatorul constituie o garanție până la această valoare. Nota de subsol 6 din acest aviz s-ar referi la un caz pentru care Codul vamal comunitar ar prevedea el însuși constituirea unei garanții.

65 Ar fi vorba despre situația în care importatorul ar fi exercitat, în temeiul articolului 243 din Codul vamal comunitar, o acțiune la autoritățile naționale împotriva stabilirii în mod corespunzător a taxei antidumping. Articolul 244 din același cod prevede că autoritățile vamale dispun în mod excepțional suspendarea executării, iar acest lucru este condiționat de constituirea unei garanții. La nota de subsol 6 din avizul interpretativ se menționează că, în această a doua ipoteză, este posibilă depunerea unei cereri de rambursare. Acest lucru ar rezulta din faptul că, spre deosebire de primul caz, care este reglementat la punctul 2.1 litera (b) din avizul menționat, taxa antidumping ar fi fost deja stabilită în mod corespunzător. Comisia susține că, prin utilizarea expresiilor „ar trebui” și „dacă dorește”, a intenționat să sublinieze că, pe de o parte, depunerea unei cereri de rambursare nu era o condiție prealabilă pentru formularea unei acțiuni la autoritățile naționale și, pe de altă parte, revenea importatorului sarcina de a decide cu privire la depunerea unei astfel de cereri. Din aceste expresii nu se poate deduce că importatorul mai poate solicita în mod valabil o rambursare după expirarea termenului.

66 Asemenea articolului 11 alineatul (8) primul paragraf din regulamentul de bază, punctul 1, punctul 2.1 litera (b) și punctul 2.2 litera (a) din avizul interpretativ, pe care se bazează reclamanta, ar prevedea numai condițiile materiale de rambursare. Astfel, ar fi normal ca o sumă să trebuiască să fie plătită înainte să poată fi rambursată. În schimb, în ceea ce privește normele privind procedura care trebuie urmate, acestea sunt prevăzute la punctul 2.6 litera (a) și la punctul 3.1.3 litera (a) al doilea paragraf din avizul interpretativ, intitulate „Care sunt termenele care trebuie respectate” și, respectiv, „Termenul de șase luni”. Întrucât prevăd că „[c]ererile în temeiul articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază trebuie depuse [...] în termen de șase luni de la data la care a fost stabilit cuantumul taxelor antidumping care trebuie percepute pentru aceste produse” și că „[a]cest termen de șase luni trebuie respectat chiar și în cazul în care regulamentul de instituire a taxelor în discuție face obiectul unei acțiuni la Tribunal [...] sau în cazul în care aplicarea sa este contestată în fața instanțelor judecătorești și administrative naționale”, s-ar confirma caracterul obligatoriu din punct de vedere juridic al termenului de șase luni de la momentul la care cuantumul taxelor antidumping definitive a fost stabilit în mod corespunzător.

67 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, în vederea interpretării unei dispoziții a dreptului Uniunii, ar trebui să se țină seama nu numai de termenii utilizați, ci și de contextul în care apare aceasta, precum și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte (Hotărârea Curții din 17 noiembrie 1983, Merck, 292/82, Rec., p. 3781, punctul 12). În consecință, punctul 1, punctul 2.1 litera (b) și punctul 2.2 litera (a) din avizul interpretativ nu ar trebui considerate izolat, ci în contextul celorlalte dispoziții ale acestui aviz și al articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază.

68 În această privință, din jurisprudență reiese că principiul securității juridice constituie un principiu fundamental de drept al Uniunii care impune în special ca o reglementare să fie clară și exactă pentru ca justițiabilii să își poată cunoaște fără ambiguitate drepturile și obligațiile și să ia decizii în consecință. Totuși, din moment ce un anumit grad de incertitudine în ceea ce privește sensul și domeniul de aplicare al unei norme de drept este inerent acesteia, trebuie să se examineze dacă norma de drept în cauză suferă de ambiguitate, astfel încât ar constitui un obstacol pentru posibilitatea ca justițiabilii să exprime cu suficientă certitudine eventuale îndoieli privind domeniul de aplicare sau sensul acestei norme (Hotărârea Tribunalului din 22 mai 2007, Mebrom/Comisia, T-216/05, Rep., p. II-1507, punctul 108).

69 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, astfel cum s-a concluzionat după analiza primei critici din cadrul primului motiv, interpretarea propusă de reclamantă a articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază trebuie respinsă. Cu toate acestea, trebuie arătat de asemenea că această dispoziție, care constituie temeiul juridic al deciziei atacate, implică un anumit grad de incertitudine în ceea ce privește sensul și sfera de aplicare a normei de drept în cauză. Acest grad de incertitudine provine din utilizarea simultană, în cadrul aceleiași dispoziții, a termenilor „taxe achitate” sau „taxe percepute”, prin opoziție cu termenii „taxe definitive care trebuie percepute”, al căror cuantum „a fost stabilit în mod corespunzător”.

70 Trebuie amintit că liniile directoare conținute în comunicările sau în avizele interpretative ale Comisiei sunt adoptate pentru a contribui la garantarea transparenței, a caracterului previzibil și a securității juridice în privința acțiunii întreprinse de Comisie (Hotărârea Curții din 30 mai 2013, Comisia/Suedia, C-270/11, punctul 41).

71 Din Hotărârea Mebrom/Comisia, punctul 68 de mai sus (punctul 109), rezultă de asemenea că un aviz interpretativ poate, în anumite împrejurări, să constituie un obstacol pentru posibilitatea ca justițiabilii să exprime cu suficientă certitudine eventuale îndoieli privind domeniul de aplicare și sensul normei interpretate.

72 În speță, din preambulul avizului interpretativ reiese că acesta are drept obiectiv definirea liniilor directoare pentru aplicarea articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază și, prin urmare, informarea părților interesate de o procedură de rambursare, printre altele, despre condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cererea. Acesta a fost adoptat, așadar, cu scopul de a consolida securitatea juridică a articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază în favoarea terților respectivi.

73 În măsura în care avizul interpretativ este destinat operatorilor economici care nu au obligația de a face apel în mod sistematic la asistență juridică pentru operațiunile lor curente, este primordial ca interpretarea dată de acesta articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază să se facă în termenii cei mai clari și mai univoci. Prin obiectivul și prin natura avizului menționat, lectura dispozițiilor pe care le prevede trebuie să permită unui operator economic diligent și avizat să își cunoască fără ambiguitate drepturile și obligațiile, chiar să ridice eventuale îndoieli cu privire la sfera de aplicare sau la sensul respectivelor norme.

74 Or, aceste condiții nu sunt îndeplinite de avizul interpretativ, care emite semnale contradictorii în ceea ce privește condițiile pentru depunerea unei cereri de rambursare a taxelor antidumping.

75 În speță, punctul 2.6 litera (a) din avizul interpretativ prevede în esență că cererile formulate în temeiul articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază trebuie introduse în termen de șase luni de la data la care cuantumul taxelor antidumping a fost stabilit în mod corespunzător.

76 În ceea ce privește punctul 1 din avizul interpretativ, acesta indică numai, asemenea articolului 11 alineatul (8) primul paragraf din regulamentul de bază, că obiectul rambursării poate consta numai în sumele care au fost deja achitate (a se vedea punctul 33 de mai sus). Această dispoziție se limitează astfel la a defini principiul și condițiile materiale pentru rambursare.

77 Cu toate acestea, întrucât punctul 2.1 litera (b) și punctul 2.2 litera (a) din avizul interpretativ prevăd, pe de o parte, că numai tranzacții pentru care taxele antidumping au fost pe deplin achitate pot face obiectul unei cereri de rambursare și, pe de altă parte, că rambursarea taxelor antidumping poate fi solicitată de un importator care a dovedit că le-a achitat, aceste dispoziții se opun punctului 2.6 litera (a) din avizul interpretativ.

78 Poziția reclamantei este susținută și de anexa la avizul interpretativ care conține un model și un ghid pentru cererile de rambursare, întrucât prevede, la rubrica „Date minime obligatorii", că solicitantul rambursării declară că taxele a căror rambursare o cere au fost achitate în totalitate.

79 În ceea ce privește nota de subsol 6 din avizul interpretativ, pe care reclamanta și-a întemeiat în mod specific pretențiile, și care prevede că importatorul „ar trebui", iar nu „trebuie", oricum să depună, dacă dorește, o cerere de rambursare a taxelor antidumping în termenul de șase luni, precum și o cerere în vederea suspendării investigației Comisiei până la clarificarea exigibilității taxelor, în cazul în care contestă aplicarea taxei antidumping în privința tranzacției sau a tranzacțiilor sale, indiferent dacă această acțiune suspendă sau nu suspendă plata taxelor, aceasta nu poate fi înțeleasă, ca atare, în sensul că obligă un importator care se află în această situație să formuleze cererea în termenul de șase luni imediat ce cuantumul taxelor antidumping este stabilit în mod corespunzător. Aceasta se opune, așadar, ca atare, punctului 2.6 litera (a) din avizul interpretativ.

80 Cu toate acestea, dat fiind că din prima teză a punctului 2 din avizul interpretativ reiese că tot acest punct constituie un rezumat al procedurii de rambursare, detaliată la punctul 3 din avizul menționat, nota de subsol 6 din avizul respectiv trebuie interpretată în lumina punctului 3.1.3 litera (a) al doilea paragraf din acesta, care prevede și o situație în care cuantumul taxelor antidumping care trebuie achitate este contestat în fața autorităților naționale. În ceea ce privește dispoziția menționată, aceasta indică faptul că termenul de șase luni prevăzut la articolul 11 alineatul (8) al doilea paragraf din regulamentul de bază trebuie respectat și într-un astfel de caz.

81 Potrivit punctului 3.1.3 litera (a) al treilea și ultimul paragraf din avizul interpretativ, cererile trebuie să îndeplinească însă toate condițiile prevăzute la punctul 3.1.1 din același aviz, în termenul de șase luni de la momentul la care cuantumul taxelor antidumping a fost stabilit în mod corespunzător. Or, în măsura în care punctul 3.1.1 litera (i) și (ii) arată că solicitantul rambursării trebuie să furnizeze în cererea sa o declarație potrivit căreia taxele antidumping pentru care solicită rambursarea au fost pe deplin achitate, admisibilitatea unei astfel de cereri este în realitate condiționată de achitarea taxelor antidumping în discuție în termenul prevăzut la articolul 11 alineatul (8) al doilea paragraf din regulamentul de bază. O asemenea obligație nu este conformă cu această din urmă dispoziție și nici cu punctul 2.6 litera (a) din avizul interpretativ, iar îndeplinirea ei de către un importator care dorește să profite de o suspendare a executării deciziei de impunere, care i-a fost acordată de autoritățile naționale în temeiul Codului vamal comunitar, poate fi de altfel imposibilă. Pentru a menține efectul util al acestei din urmă măsuri, termenul pentru formularea unei cereri de rambursare a taxelor antidumping nu poate începe, așadar, să curgă atât timp cât persoana interesată nu are obligația de a achita taxele antidumping în discuție.

82 În consecință, nota de subsol 6 și punctul 3.1.3 litera (a) al treilea paragraf din avizul interpretativ, coroborate, se opun punctului 2.6 litera (a) din acest aviz.

83 În consecință, avizul interpretativ, deși este destinat să lămurească operatorii economici cu privire la procedura de rambursare a taxelor antidumping și, așadar, să consolideze securitatea juridică a acestora, duce la un rezultat opus (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 16 decembrie 1975, Suiker Unie și alții/Comisia, 40/73-48/73, 50/73, 54/73-56/73, 111/73, 113/73 și 114/73, Rec., p. 1663, punctele 556 și 557). Astfel, operatorii economici, precum reclamanta, care fac referire la el în desfășurarea operațiunilor lor curente pot avea, la lectura acestuia, îndoieli legitime cu privire la interpretarea care trebuie dată articolului 11 alineatul (8) din regulamentul de bază.

84 Mai mult, concluzia prezentată la punctul 83 de mai sus este confirmată de răspunsurile Comisiei la întrebările adresate de Tribunal în ședință cu privire la incoerența anumitor dispoziții din avizul interpretativ, în care instituția menționată a admis în esență că redactarea acestuia din urmă ar fi putut fi mai bună.

85 Critica întemeiată pe încălcarea principiului securității juridice este, așadar, întemeiată.

86 Fără a fi necesar să se examineze celelalte critici, se impune, prin urmare, admiterea celui de al doilea motiv și, așadar, anularea deciziei atacate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

87 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamantei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Anulează Decizia C(2011) 9112 final a Comisiei din 13 decembrie 2011 privind o cerere de rambursare a unor taxe antidumping achitate pentru importul de elemente de fixare din oțel inoxidabil provenite din Republica Populară Chineză și din Taiwan.

2) Obligă Comisia Europeană la plata cheltuielilor de judecată.

Forwood Dehousse Schwarcz

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 12 februarie 2014.

Semnături